

Rozsudok je právoplatný
dňom 27.6.2005
Najvyšší súd Slovenskej
republiky, Bratislava

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Anežky Kellovej a členov JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci navrhovateľa : **MANAGER SYSTEMS, s.r.o.**, Opatovská 53, Trenčín, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Krechňákom, Advokátska kancelária Sv. Vincenta 2, Bratislava, proti odporkyni : **Rada pre vysielane a retransmisiu**, Bratislava, Nám. SNP č.12, o odvolaní proti rozhodnutiu odporkyne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie č. RP/168/2004 zo dňa 24. 2. 2004 **zrušuje** podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 15 502 Sk do 10 dní od doručenia tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

O d ô v o d n e n i e :

Odporkyňa rozhodnutím uvedeným vo výroku tohto rozsudku uložila navrhovateľovi sankciu - pokutu vo výške 500 000 Sk za to, že prevádzkoval

retransmisiu bez toho, aby bol na to oprávnený podľa § 2 ods. 1 písm.c/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“).

Vo včas podanom odvolaní navrhovateľ namietal, že odporkyňa v konaní nepostupovala v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku; porušila napr. zásadu súčinnosti, materiálnej pravdy a zákonnosti rozhodnutia. Okrem toho jej rozhodnutie je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Odporkyni tiež vytýkal nesprávne zistenie skutkového stavu, keď pri uložení pokuty nesprávne zistila skutočnosť rozhodnú pre stanovenie jej výšky ako je rozsah prevádzkovania retransmisie (počet prípojok), jej územný dosah, trvanie ako aj mieru zavinenia a rozsah bezdôvodného obohatenia.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu vysvetlila svoj postup v správnom konaní a zaujala stanovisko k dôvodom odvolania. Uviedla, že v rámci vykonávania dohľadu v zmysle § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z. z. sa z verejne prístupnej internetovej stránky Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky (ďalej aj "TU SR") dozvedela, že navrhovateľ je držiteľom registrácie 49/03-TN/KDS zo dňa 19.03.2003 pre káblový distribučný systém s hlavnou stanicou na Hodžovej 39 v Trenčíne s počtom prípojok 1 200 a s dátumom uvedenia do prevádzky 1. 5. 2003 a držiteľom registrácie 407/93-TN/KDS zo dňa 10.10.2003 pre káblový distribučný systém s hlavnou stanicou na Kyjevskej 2491/6 v Trenčíne s počtom prípojok 4000 a s dátumom uvedenia do prevádzky 1. 9. 2003.

Vzhľadom na to, že vo veci registrácie retransmisie v prospech odporcu nebolo vydané žiadne rozhodnutie podľa § 2 zákona č. 308/2000 Z. z., hoci sa pre takéto prevádzkovanie vyžadovalo, začala odporkyňa dňa 10.02.2003 voči navrhovateľovi správne konanie. Po vypočutí navrhovateľa na nariadenom ústnom pojednávaní dňa 24. 2. 2004 mu rozhodnutím č. RP/168/2004 uložila podľa § 67 ods. 9 zákona pokutu vo výške 500 000 Sk. Rozhodnutie navrhla ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd SR ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. b/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

V konaní nebolo sporné, že žalobca je držiteľom registrácií Telekomunikačného úradu SR č. 49/03-TN/KDS, vydanéj TÚ SR dňa 19.03.2003 na základe ktorej uviedol dňa 1. 5. 2003 do prevádzky káblový distribučný systém s hlavnou stanicou na Hodžovej 39 v Trenčíne a č. 407/03-TN/KDS, vydanéj TÚ SR dňa 10. 10. 2003, na základe ktorej uviedol dňa 1. 9. 2003 do prevádzky káblový distribučný systém s hlavnou stanicou na Kyjevskej č. 2491/6 v Trenčíne pričom prevádzkuje retransmisiu bez platného rozhodnutia o registrácii. Ide nepochybne o porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z. z. za čo mu žalovaný dôvodne uložil sankciu v zmysle § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 9/ cit. zákona.

Pri stanovení výšky pokuty žalovaný správne vychádzal z kritérií stanovených zákonom v § 62 ods. 2 veta druhá a zohľadnil závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia, rozsah a dosah retransmisie a získané bezdôvodné obohatenie, pričom ako podklad použil najmä „informáciu z internetovej stránky Telekomunikačného úradu SR“ podľa ktorej sú uvedené káblové distribučné systémy v prevádzke jeden 5 a druhý 9 mesiacov pri počte 5 200 účastníckych prípojok. Pre ustálenie výšky získaného bezdôvodného obohatenia vychádzal zo sumy 200 Sk predstavujúcej priemerný mesačný poplatok na jedného účastníka, ktorá je bežná u iných prevádzkovateľov retransmisie.

Bez povšimnutia však nebolo možné ponechať skutočnosť, že žalobca tieto údaje spochybnil, pričom poukázal na to, že už pri ústnom pojednávaní dňa 24. 2. 2004 uvádzal, že káblové distribučné systémy prevádzkuje od leta 2003, za základnú ponuku od účastníkov vyberá 50 Sk a za rozšírenú ponuku 150 Sk a v oboch systémoch prevádzkuje okolo 220 prípojok.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby

v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania .

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 1, 4, 5 citovaného zákona na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, pričom vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Citovanými ustanoveniami sa žalovaný dostatočne neriadil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný bližšie nekonkretizoval pôvod svojich zistení o počte prípojok a dĺžke prevádzkovania a rozsahu retransmisie. Pokiaľ v ďalšej časti odkazoval na „informáciu z internetovej stránky Telekomunikačného úradu SR“ súd nepovažoval takýto spôsob vykonania dôkazu za dostatočne relevantný podklad pre rozhodovanie. Treba pripomenúť, že jednou zo zásad, ktorými je ovládané správne konanie je zásada písomnosti, v zmysle ktorej sú v konaní preferované písomné podklady. Púhy odkaz na obsah internetovej stránky (bez vytlačenej a v spise založenej kópie) takúto výpovednú hodnotu nemá. Navyiac z vyjadrenia k odvolaniu vyplýva, že tieto údaje čerpal z rozhodnutí TÚ o registrácii KBS č. 49/03- TN/KDS a č. 407/03-TN/KDS (omylom uvedené č. 407/93-TN/KDS), ktoré však (resp. ich kópie)tiež v spise založené neboli, pričom je nepochybné, že domnienku správnosti správneho rozhodnutia zakladajú až v takejto podobe.

Je nesporné, že aj takýto doklad (resp. jeho obsah) podlieha hodnoteniu správnym orgánom (resp. súdom, ak ho má k dispozícii) a bolo povinnosťou správneho orgánu odstrániť v konaní rozpor v údajoch z neho vyplývajúcich a predložených žalobcom. Vzhľadom na žalobcovo spochybňovanie, že údaje v rozhodnutiach o registrácii vyjadrujú len plánovaný stav, v záujme zistenia *skutočného* stavu veci sa mal žalovaný zaoberať jeho tvrdením, že v skutočnosti neprevádzkoval (v sledovanom období) toľko prípojok, ako uvádza TÚ a mal ho vyzvať na predloženie dôkazov na podporu svojho tvrdenia resp. mal na túto skutočnosť vykonať ďalšie dostupné dôkazy.

Za rovnako nepodložené a preto predčasné súd považuje ustálenie priemerného mesačného poplatku okolo 200 Sk na jedného účastníka ako bežnú u iných prevádzkovateľov retransmisie, bez toho aby žalovaný tento záver podložil relevantnými podkladmi, pričom ale nezdôvodnil, prečo nevyzval žalobcu na predloženie cenníka, na ktorý sa odvolával, nezaujal k nemu stanovisko a prečo prípadne nevykonal ďalšie dokazovanie na zistenie skutočnej výšky poplatkov, z ktorej následne odvodil výšku bezdôvodného obohatenia.

Správne orgány sú povinné v zmysle podľa § 3 ods. 2 postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy a zároveň účastníci konania majú povinnosť spolupracovať so správnymi orgánmi v priebehu celého konania (§ 4 ods. 1 Správneho poriadku).

Za daných okolností súd nepovažoval žalovaným vykonané dokazovanie za dostatočne preukazujúce skutočnosti majúce nepochybne význam pre ustálenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.. Napadnuté rozhodnutie je predčasné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, preto ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že základ napadnutého rozhodnutia bol daný t. j. sa preukázalo, že žalobca prevádzkoval retransmisiu bez príslušného oprávnenia a tak k porušeniu zákona č. 308/2000 Z. z. nesporne došlo, pričom súd rozhodnutie zrušil len z dôvodu pochybenia pri ustálení výšky pokuty, súd v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP zohľadnil túto skutočnosť a priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa § 13 ods. 1 a § 16 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. za 4 právne úkony po 9 650 Sk, plus režijný paušál 2-krát po 136 Sk a 2-krát po 150 Sk, celkom v sume 15 502 Sk, teda v sume predstavujúcej 1/3 uplatnených trov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. mája 2005

JUDr. Anežka Kellová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: